

Βόλος 28-01-2016

Του Σεραφείμ Αθανασίου

« Ε, ΡΕ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝ ...ΣΗΜΗΡΑ»!!

Προ 100ετίας και πλέον στην ύπαιθρο χώρα δρούσαν-όπως δυστυχώς συμβαίνει και σήμερα- κακοποιά και επικίνδυνα στοιχεία, η δε Χωροφυλακή είχε συγκροτήσει μεταβατικά αποσπάσματα, ομάδες δηλαδή ανδρών με επικεφαλής υπαξιωματικούς ή Αξιωματικούς του Σώματος.

Σερ.Αθανασίου

Οι επικεφαλής είχαν διαταχθεί να ελέγχουν συγκεκριμένη περιφέρεια της όποιας Διοικήσεως Χωροφυλακής ανήκαν και στην οποία Διοίκηση γινόταν καταμερισμός ελέγχων από δύο ακόμη και τρία αποσπάσματα, ανάλογα των προβλημάτων που εμπόδιζαν την έννομη τάξη.

Οι κακοποιοί τα χρόνια εκείνα «έβαζαν στο μάτι» πλούσιες οικογένειες αρχόντων που ζούσαν στα χωριά, απήγαγαν κάποιο μέλος εκείνης της οικογένειας και στη συνέχεια για την απελευθέρωσή του ζητούσαν λύτρα και μάλιστα για να τους πιάσουν περισσότερο πολλές φορές τους έστελναν και κανένα αυτί ή δάκτυλο του απαχθέντος με την παραγγελία, σε περίπτωση που αργούσαν με τρουβά θα λάβαιναν εντός τακτής προθεσμίας και το κεφάλι του.

Οι άνδρες των αποσπασμάτων αυτών ήταν μια ανάσα ζωής για τους τρομοκρατημένους από τους λήσταιρχους νομοταγείς πολίτες, ιδιαίτερα για εκείνους που εργαζόντουσαν στα κτήματά τους και σε όποιο χωριό και αν κατέλυαν, οι αρχές της τοπικής κοινωνίας, Παπάς, Πρόεδρος, Δάσκαλος και όσοι είχαν τον...τρόπο τους, γινόντουσαν θυσία !

Η περιποίηση φανταστική! Τον καλύτερο κόκορα ή αρνί, αλλά και κρασί απ' το «γιοματάρι» ήταν πρόθυμοι οι ευγενείς χωρικοί να τους προσφέρουν και στα καλύτερα κρεβάτια με τα πιο καθαρά σεντόνια να τους βάλουν να κοιμηθούν, παρά την δικαιολογημένη απλυσία τους επειδή οι άνδρες του αποσπάσματος για πολλές μέρες περιφερόντουσαν στους αγρούς, κορφές και λαγκαδιές προκειμένου να βρουν και να συλλάβουν τους επικίνδυνους κακοποιούς!

Και επειδή οι άνδρες του αποσπάσματος ήταν αρκετοί σε αριθμό και δεν «χώραγαν» σε ένα μόνο σπίτι, τότε που εξ ανάγκης έπρεπε να διανυκτερεύσουν σε κάποιο χωριό, γινόταν διανομή σε διάφορα σπίτια στα οποία, όπως προείπα, περνούσαν ζωή χαρισάμενη !

Αλλά φίλοι μου καλώς υπήρχαν και τα τότε αποσπάσματα και η προσφορά των αστυνομικών τους υπηρεσιών ανεκτίμητη, όμως εδώ σε αυτή μου τη γραφή θέλω να σταθώ σε ένα τέτοιο αποσπασματάρχη ο οποίος έφερε τον βαθμό του Ενωμοτάρχη και άφησε όπως έλεγαν τα μετέπειτα κουτσομπολιά την καλύτερη ανάμνηση στην περιφέρεια που ήταν υπεύθυνος για την τάξη.

Ήταν-λέγανε-λεπτός,ψηλός,αρρενωπός με μια πελώρια μουστάκα και πολύ συμπαθητικός άνδρας.

Στο «παρατσούκλι» τον φώναζαν Ανδρούτσο, επειδή με εκείνο το μουστάκι του έμοιαζε στον ήρωα της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 !

Του άρεσε που τον έλεγαν Ανδρούτσο και καμάρωνε υπερβολικά γι' αυτόν τον χαρακτηρισμό μια που ήταν σαν τον Ανδρούτσο, Ρουμελιώτη την καταγωγή.

Ακόμη το πρακτορείο της «αρβύλας» με πληροφόρησε ότι ήταν ένας πρόσχαρος και χαρούμενος άνθρωπος με πηγαίο χιούμορ και πολύ καλοσύνη, όπου δε πέραγε άφηνε τις καλύτερες εντυπώσεις!!

Σε συγκεκριμένο χωριό τους δικής του δικαιοδοσίας κάθε λίγο και λιγάκι έκανε την εμφάνιση του με πλείστες όσες δικαιολογίες και πάντα διανυκτέρευε στο σπίτι του προέδρου της Κοινότητας.

Ενδεχομένως να είχε τους λόγους του και στα προσωπικά του ήταν κυριολεκτικά σφίγγα και καλά έκανε που έμοιαζε με λύκο που προτιμά να τρώει μόνος του, γι' αυτό έχει το σβέρκο του...χονδρό !

Θα περνούσε καλά λοιπόν στον Πρόεδρο με τα ωραία φαγητά γι' αυτό και προτιμούσε το σπίτι του.

Ένα πρωινό ο κ. «Νοματάρης» με το απόσπασμά του πέρασε από το χωριό που συμπαθούσε περισσότερο, άφησε τους άνδρες του στο μοναδικό καφενείο και τράβηξε για το σπίτι του προέδρου της Κοινότητας .

Μπαίνοντας στην αυλή φώναξε τον κ. πρόεδρο, αλλά δεν πήρε απάντηση. Ξαναφώναξε πιο δυνατά και από το «κατώ» άκουσε μια γυναικεία φωνή που τον καλούσε να περάσει μέσα.

Μπήκε στο «αβέρτο» ισόγειο του διώροφου σπιτιού και σε κάποια γωνιά του είδε την όμορφη προεδρίνα, την οποία καλημέρισε και ταυτόχρονα την ερώτησε που είναι ο κ. Πρόεδρος.

Του απάντησε με ένα ζεστό χαμόγελο ότι βρίσκεται στο χωράφι του και επειδή ήταν με τα χέρια της γεμάτα ζύμη (ζύμωνε ψωμί) του είπε να καθίσει στο καρεκλί μέχρις ότου τελειώσει για να του ψήσει καφέ.

Εκείνος κάθισε, η νοικοκυρά του σπιτιού συνέχιζε ζυμώνοντας το ψωμί και με κάτι ροδοκόκκινα (από το συνεχή τάπα-τούπα στη σκάφη) μάγουλα, που την έκαναν ακόμη πιο ελκυστική επειδή η υγεία και η ομορφιά της ήταν ζωγραφισμένη στο φιδίσιο κορμί της και στα μάγουλά της!

Τον Καπετάνιο, έτσι τον προσαγόρευαν όλοι στο χωριό τους, τον γνώριζε καλά επειδή αρκετές φορές είχε φιλοξενηθεί στο σπίτι της και ως εκ τούτου δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να σταματήσει το τάπα-τούπα της.

Συνέχισε λοιπόν το ζύμωμα αφού τον παρακάλεσε να κάνει λίγη υπομονή, να τελειώσει και να του ψήσει καφέ.

Ο Καπετάνιος της είπε πως δεν είχε αντίρρηση αλλά επειδή δεν τον «χωρούσε» η καρέκλα ή το καρεκλί που καθόταν, λες και κάπου πάνω του υπήρχαν και τον ενοχλούσαν τριζόνια, άρχισε νευρικός να πηγαиноέρχεται μέσα σε κείνο το κατώι, στρίβοντας συνέχεια το μουστάκι του .

Το έστριβε και παράλληλα έριχνε λοξές ματιές στην προεδρίνα και μονολογούσε λέγοντας και ξανά λέγοντας.

-«Ε ρε τι θα γίν σήμηρα».Και δώστου... «στρίψιμο» !

Οπότε κάποια στιγμή περίεργη η προεδρίνα που άκουγε λέξεις που δεν καταλάβαινε το νόημά τους, τον ρώτησε.

-Τι θα γίν... σήμηρα, καπετάνιε ?

Αυτή την ερώτηση περίμενε ο πανέξυπνος ρουμελιώτης για να απαντήσει με το δικό του...σενάριο ! Της είπε λοιπόν ο πονηρός!

-Άκου προεδρίνα, δεν ξέρου αν έχς καταλάβ ότι από κιρό ενδιαφέρουμι για σένα. Μ'αρέης πουλύ σα γυναίκα, πως να στου που βρε πιδίμ, μ'την έχις δώς»!

-Τώρα ιδώ σι βρίσκου μουναχίς- συνέχισε νε λέει- θ' άρθου κουντάς, θα σ' αγκαλιάσου σφιχτά και θα σι φλίσου σταυρουτά. Αλλά κι τα όμουρφα χείλις θα φλίσου! Μπουρί ισύ να μ'δόης κι κανά χαστούκ, αλλά δε μπράζ, μπρουστά στου μιγάλου σιβντάμ π' όχου για σένα ,χαλάλι του χαστούκ»! Μιτά πλές προεδρίνα θα φύγου κι μ' όλους τσάνδρεζμ που μη περιμένε στου καφινίου θα πάμι και θα κάτσουμι απαν στη ραχ» και με το χέρι του έδειξε το σημείο που θα πήγαινε.

-Κάποια στιγμή- συνέχισε να λέει- θα γυρίς απ του χωράφ ου κ. Πρόεδρους. Θα σι βρί αναστατουμέν και θα σι ρουτίς τι «έχς».Ισί αναγκαστικά θα τ' πίζ τι έγινε με μένα ιδώ στο «κατώϊ». Ικείνους απ' τα νεύρατ θα τριλαθεί που ιγώ επειδής ισύ μαρέις, ίρθα και σι φίλσα μη του ζόρ. Θα τρέξ ου πρόιδρους κι θα βρεί τουν παπά κι του δάσκαλου τχουριού σας .Θα τους πει τα «καθέκαστα»,θα χτυπήσουν τ' καμπάνα κι όλου του χουριό, μι πέτρες, ρόπαλα,

κουμπούρια κι ότι άλλου φουνικό όργανου βρουν πρόχειρου, θα κάνουν σιαπάν κατ'«ραχ».

Όμους ιγώ δεν ίμι κανάς χαζός κουτζιάμ άνδρας που μη λένε και Ανδρούτσου να κάτσου κι να φάου ξύλου επειδήσ αγάπσα μια γυναίκα που τυχέν να ίνε δυστυχώς παντριμέν μι τον άρχουντα τχουριού ! Θ' αχου από προυτίτηρα «παρατάξ» τσάντρεζμ, ούλους δηλαδή τσχουρουφύλακες στις θέσις που ιγώ σα μιγαλύτερους απ' αυτούς μι πλάκα τα γαλόνιαμ θα κρίνου καλύτηρα κι μόλις ρ'θούν σμά οι χουριανίς θα διατάξου «κατά τον απέναντι στόχου αρχίσατι πύρ»! -Από εκεί κ' ύστερα προεδρίναμ καταλαβαίνς πόσα κουρμιά θα «πέσνε κατ» και τι αίμα «θα χθει» ! Αυτό λοιπόν θα «γιν σήμηρα» !

Η προεδρίνα με ορθάνοικτα τα ωραία της μάτια και αποσβολωμένη κοίταζε τον καπετάνιο όση ώρα εκείνος της έλεγε τα φοβερά και τρομερά που θα γινόντουσαν τη «μέρα εκείνη» και παράλληλα ενδόμυχα θαύμαζε το όμορφο παρουσιαστικό του, το θάρρος του και γιατί όχι τη... μαεστρία του σε τέτοια σενάρια που εκείνη δεν τα πίστευε και μέσα της χαμογέλαγε ενώ για λίγο είχε σταματήσει το τάπα-τούπα της. Με την ίδια λοιπόν πονηριά και μαεστρία του απάντησε.

-Καπετάνιε, και... ποιος σούπι ισένα ότι ιγώ θα πω στουν άνδραμ ότι ισύ ήρθης στου σπίτι μας «μ' άρπαξης και με φίλσης» ? Γιατί να γίνου ιτία να πιθάνουν τός ανθρώπ ? Α, Καπετάνιε μι παρεξήγης, δεν είμι τόσου κακιά όσου μι νομής κι πουτές δεν παίρνου ανθρώπους στου λημόμ !

Θες να με φλήις φίλαμ κι αυτά τα «πράματα» δε λέγουντι πθινά ! Άλλουστι δε μι τρώς, φλι θα μ' δόις. Ούλα τα μυστικάτς οι λουγικές γυναίκις δεν τα λένε πθινά κι ιδιαίτηρα τσάντριτς. Δε μλές σι παρακαλώ καπιτάνιμ ισίς οι άντριδες τα λέτι ούλα τα μυστικά τσ'γναίκες σας κι ινό δε ντα λέτι ισις γιατί ιμίζ να τα ταπούμι, χαζές ίμαστι?

Ο Καπετάν Ανδρούτσος ήρεμος και χαμογελαστός κάθισε στην καρέκλα του και στρίβοντας το μουστάκι του είπε στην καλή και συμπαθητική προεδρίνα περίπου αυτά τα λόγια και στη δική του Ρουμελιώτικη διάλεκτο.

Έλα κυρά Προεδρίνα, αστεία σου τα είπα όλα τούτα.

Εγώ που προστατεύω το χωριό και όλη την περιοχή σας από τους ληστές είναι ποτέ δυνατόν να κάνω τέτοιο έγκλημα? Έτσι σου τάπα για να δω την αντίδρασή σου και τι θα μου πεις !

Η απάντηση της προεδρίνας τον ηρέμησε και τον χαροποίησε ακόμη περισσότερο.

-Ναι, λες και εγώ δεν κατάλαβα ότι τα έλεγες αστεία. Για χαζή με πέρασες ?

Μετά από λίγο ως άλλος «τσακιντζής» ευγενικά τη χαιρέτησε και πήγε να συναντήσει τους άνδρες του που τον περίμεναν στο καφενείο του χωριού.

Δεν έμαθα νεώτερα κους-κους γύρω από τη συνέχεια των όσων είχαν διαρρεύσει για εκείνον τον Ρουμελιώτη και ποιες οι ενδόμυχες επιθυμίες της όμορφης πανέξυπνης προεδρίνας για τον νοματάρχη που τον έλεγαν και Ανδρούτσο λόγω της ...ομορφιάς του !

Ο «Νοματάρχης» συνέχισε να επισκέπτεται το σπίτι του προέδρου και το σπουδαιότερο η καμπάνα ποτέ δεν κτύπησε για γρήγορη σύναξη των κατοίκων του χωριού προκειμένου με ρόπαλα, μαγκούρες και ...γκράδες να ανεβούν κατά «...ραχούλα μεριά» ,εκεί δηλαδή που θα τους περίμενε-όπως έλεγε ο Καπετάνιος- με το απόσπασμα του για να αρχίσει το πυρ «κατά τον απέναντι στόχο» .

Καλή σας μέρα